

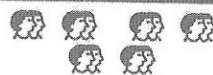

đầu với Huê-Hùng, thế nhưng tướng nào cũng bị Huê-Hùng hạ-sát. Thấy tình thế nguy-biến như vậy, Quan-Vũ tự-nguyện xin đi lấy đầu Huê-Hùng. Viên-Thiệu cho là tiểu-tốt vô-danh, cười-cợt khinh-bĩ, rồi từ-chối. Tào-Tháo thấy vậy bèn can-ngăn Viên-Thiệu, và bảo rằng biết đầu đây là bất kỳ-tài, lúc ngặt-nghèo tại sao không để cho Quan-Vũ ra tay thủ tài-súc. Viên-Thiệu mới chấp-nhận lời của Tào-Tháo, nên mời Quan-Vũ uống rượu rồi mới xuất quân. Quan-Vũ từ-tồn đáp, "Hãy để yên rượu đó, khi tôi trở về, sẽ cùng ông uống rượu mừng". Nói xong, Quan-Vũ lên đường. Sau một lúc giao-chiến ác-liệt với Huê-Hùng, Quan-Vũ lấy đầu Huê-Hùng, xách về trình lên cho Viên-Thiệu, lúc ấy rượu tiễn đưa mới chùng còn hơi ấm và còn ngát mùi hương. Viên-Thiệu ngồi xụ mặt, lòng tự-ái bị va-chạm, bởi vì tự nghĩ rằng mình là minh chủ của các chư-hầu mà lúc nguy-cơ không có được ai dẹp loạn, lại phải để cho tên cung-thủ tâm-thường ra tay. Thấy Quan-Vũ vào trình thủ-cấp của Huê-Hùng, Viên-Thiệu quát-tháo đuổi ra.

 Đọc những điển-tích trên đây, chúng ta nhận thấy lòng người từ xưa đến nay không có gì khác cả. Ba anh em Lưu-Bị đã tình-nguyện ra tay cứu nguy cho Đổng-Trác, mà lại bị Đổng-Trác xua đuổi như đuổi chó. Quan-Vũ hạ-sát địch-thủ cho Viên-Thiệu và cũng bị Viên-Thiệu bạc ân xài-xẻ không một cử-chỉ "ơn đền nghĩa đáp!" Đổng-Trác và Viên-Thiệu bị chạm lòng tự-ái, vì thiếu tư-cách và không có người tài để khống-chế địch-thủ, nên mất mặt với mọi người, cho nên đã bạc-đãi với người mà mình đã thọ ân.

 Đối với xã-hội loài người xưa nay, Có nhiều người sáng giá về mọi mặt như địa-vị, quyền-thế, giàu có và học-thức, nhưng được bao nhiêu người có "tâm hồn lương-hảo hễ gặp dịp đền ơn thì không khi nào bỏ qua" như nữ chủ nhân đối với tên ăn-trộm. Thật may-mắn thay cho tên đạo-chích. Nếu gặp phải nữ nhân mà có tâm-hồn như Đổng-Trác, Viên-Thiệu, thì chắc-chắn nếu không bị tù vì xâm-phạm gia-cư bất hợp-pháp, thì cũng bị xua-đuổi bạc-đãi như đuổi chó, chứ làm gì được cảm ơn rồi-rít, lại được tặng một mớ đồ-đạt và kêu xe chuyên-chở cho nữa.

Dâng lời Cảm-Tạ

*Chút lòng thành con dâng lời cảm tạ
 Khi gian nan con biết Chúa cạnh bên
 Dầu cuộc đời có muôn ngàn huyệt hăng
 Chúa của con nào một chút đổi thay
 Dẫn diu con khi biết sức cạn mòn
 Thần của Ngài chẳng nở lìa xa con
 Nhưng có khi lòng con đầy trắc ẩn
 Giữa cuộc đời con nào có ra chi
 Mà Chúa đã kể con là trân quý
 Bởi ý Ngài con có mặt trần gian
 Con sẽ sống nguyện làm vui lòng Chúa
 Cảm ơn Ngài, đã cứu độ đời con.*

 Nhân mùa Tạ Ôn đến, thiết tưởng chúng ta cũng nên kiểm-điểm đến sự "Ơn đền nghĩa đáp" của chúng ta đối với nhau trong gia-đình, với thân-hữu, và với đồng-đạo. Chúng ta đóng vai-trò nào trong câu chuyện "Ơn đền nghĩa đáp": Người bạn phản-phúc hại người bị chê cười phỉ-bán? Hay tên đạo-chích còn có chút lương-tâm thương người và cứu người? Hay là nữ chủ nhân có tâm-hồn lương-hảo hễ gặp dịp là "ơn đền nghĩa đáp"?

 Tu-Mã-Quang có lần đã đề đời câu nói sau đây, "Kẻ nào mang ơn người mà không nở phụ lòng, thì làm con tất có hiếu, làm tôi tất được trung." Là tín-nhân Cơ-Đốc, chúng ta đã được nếm-trải mọi ơn lành của Đức Chúa Trời trong cuộc sống hằng ngày, và ơn lớn-lao nhất là ơn cứu-chuộc trong Đức Chúa Jê-sus Cứu-Thế. Chúng ta không thể nào phụ lòng thương-xót của Chúa, chúng ta phải thật lòng biết ơn Ngài và trung-thành với Chúa từ việc nhỏ cho đến việc lớn. Đức Chúa Trời là Đấng thành-tín sẽ ban thưởng một cách xứng-đáng. Đức Chúa Jê-sus có hứa rằng, "Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; người đã trung-tín trong việc nhỏ (không phụ ơn lành của Chúa) Ta sẽ lập người coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của Chúa người." (Matt. 25:23). Amen